

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 14 listopada 2016 r.

Poz. 6904

WYROK NR IV SA/PO 406/16 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 21 września 2016 r.

w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla zabudowy mieszkaniowej w rejonie ul. Wiosny Ludów i Dworcowej w Nekli

Na podstawie

Sygn. akt IV SA/Po 406/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Maciej Busz

Sędziowie NSA Grażyna Radzicka

WSA Izabela Bąk-Marciniak (spr.)

Protokolant st.sekr.sąd. Justyna Hołyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 września 2016 r.

sprawy ze skargi Wojewody Wielkopolskiego

na uchwałę Rady Miejskiej Gminy Nekla

z dnia 2 grudnia 2015 r. nr XII/83/2015

w przedmiocie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla zabudowy mieszkaniowej w rejonie ul. Wiosny Ludów i Dworcowej w Nekli

1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości;
2. zasądza od Rady Miejskiej Gminy Nekla na rzecz skarżącego Wojewody Wielkopolskiego kwotę 480 zł (czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV SA/Po 406/16

Uzasadnienie

W dniu 2 grudnia 2015 r. Rada Miejska Gminy Nekla podjęła uchwałę Nr XII/83/2015 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla zabudowy mieszkaniowej w rejonie ulicy Wiosny Ludów i Dworcowej w Nekli.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Wojewoda Wielkopolski zarzucił naruszenie § 12 ust.2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2012r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002r., Nr 75, poz.690 ze zm.) poprzez ustalenie lokalizacji obiektów budowlanych w odległości nie mniejszej niż 1,5 m od granicy sąsiedniej działki; naruszenie art.15 ust.2 pkt 7 ustawy z dnia 27 marca 2003 o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U z 2015 r., poz. 199) poprzez nie określenie granic i sposobów zagospodarowania terenów podlegających ochronie – terenów położonych o obrębie Głównego Zbiornika Wód Podziemnych GZWP nr 143 – Subzbiornik Inowrocław – Gniezno; naruszenie art.15 ust.1 u.p.z.p. poprzez brak zawarcia w uzasadnieniu do przedmiotowego planu treści i informacji, o których mowa w tym przepisie; naruszenie art.14 ust.8 u.p.z.p. w zw. z § 6 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. nr 100, poz.908) poprzez zawarcie § 3 pkt 3, § 21 pkt 2 i § 8 zapisów niezrozumiałych, niejasnych i nieprecyzyjnych.

W uzasadnieniu skargi Wojewoda podniósł, iż stosownie do § 12 ust.1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2012r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, jeżeli z przepisów § 13, 60 i 271-273 lub przepisów odrębnych określających dopuszczalne odległości niektórych budowli od budynków nie wynikają inne wymagania, budynek na działce budowlanej należy sytuować w odległości od granicy z sąsiednią działką budowlaną nie mniejszej niż :4m – w przypadku budynku zwróconego ścianą z otworami okiennymi lub drzwiowymi w stronę tej granicy; 3m – w przypadku budynku zwróconego ścianą bez otworów okiennych lub drzwiowych w stronę tej granicy. Dopuszcza się usytuowanie budynku w odległości 1,5m od granicy lub bezpośrednio przy tej granicy, jeżeli wynika to z ustaleń plan miejscowego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (§ 12 ust.2 rozporządzenia). Dopuszczalne jest dodatkowo sytuowanie budynków w odległościach mniejszych niż 4m lub 3m od granicy sąsiedniej działki budowlanej w szczególnych przypadkach w zabudowie jednorodzinnej (§ 12 ust.3 ww. rozporządzenia). Przedmiotowym planem, w § 7 pkt 12, § 8 pkt 13 oraz § 10 pkt 12 ustalono lokalizację budynków gospodarczych gospodarczo-garażowych lub garażowych w odległości nie mniejszej niż 1,5m od granicy sąsiedniej działki. W ocenie organu nadzoru z powyższych regulacji § 12 rozporządzenia wynika, że w planie miejscowym można zawrzeć jedynie dopuszczenie sytuowania budynków w odległości 1,5m od granicy działki budowlanej lub bezpośrednio przy tej granicy. Tak więc uchwała w sprawie planu nie może pozostawać w sprzeczności z aktami prawnymi wyższego rzędu. Nadto Wojewoda wskazał, że zgodnie z art.15 ust.2 pkt 7 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, na podstawie odrębnych przepisów, terenów górniczych, a także obszarów szczególnego zagrożenia powodzią oraz obszarów osuwania się mas ziemnych. Analiza przełożonego planu miejscowego wskazuje, że w jego treści nie odniesiono się w żaden sposób do okoliczności, iż teren nim objęty położony jest w obrębie Głównego Zbiornika Wód Podziemnych GZWP nr 143 – Subzbiornik Inowrocław – Gniezno. Na co zwrócił uwagę Marszałek Województwa Wielkopolskiego w swojej opinii z dnia 27 lipca 2015r. stanowiącej element dokumentacji prac planistycznych do przedmiotowego planu. Dalej Wojewoda wskazał, że ustawą z dnia 9 października 2015r. o rewitalizacji (Dz.U. z 2015r., poz.1777) dokonano z dniem 18 listopada 2015r. zmian m.in. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zmiana wprowadzona w art.15 ust.1 u.p.z.p. polega na uszczegółowieniu zakresu uzasadnienia załączanego do uchwały w sprawie planu miejscowego, na podstawie § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. z 2002r. Nr 100, poz.908). Zdaniem organu nadzoru nieuregulowanie przez prawodawcę kwestii przejściowych, pozwalających na stosowanie dotychczasowych przepisów do postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie zmian ustawowych, oznacza zastosowanie zasady działania nowego prawa wprost. W myśl art.15 ust.1 u.p.z.p. w zmienionym od dnia 18 listopada 2015r. brzmieniu, burmistrz sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego

planem,

wraz

z uzasadnieniem. W uzasadnieniu przedstawia się w szczególności :

- 1) sposób realizacji wymogów wynikających z art.1 ust.2-4 u.p.z.p.,
- 2) zgodność z wynikami analizy, o której mowa w art.32 ust.1 wraz z datą uchwały rady gminy, o której mowa w art. 32 ust.2 u.p.z.p.,
- 3) wpływ na finanse publiczne, w tym budżet gminy.

Dołączone do przedmiotowego planu miejscowego uzasadnienie nie zawiera jednak treści i informacji, o których mowa w art.15 ust.1 u.p.z.p.

Nadto Wojewoda wskazał, iż w § 8 pkt 2 zaskarżonej uchwały ustalono możliwość lokalizacji „jednego budynku mieszkalno-usługowego na jednej działce budowlanej”, a dalej lokalizacji „lokalu usługowego wbudowanego w budynek mieszkalny o powierzchni użytkowej max 60% powierzchni użytkowej budynku”. Jednocześnie w § 8 pkt 8 tiret pierwsze uchwały, ustalono wyłącznie „wysokość budynku mieszkalnego – do dwóch kondygnacji nadziemnych, tj. nie wyżej niż 9,0 m”, nie precyzując czy zapis ten powinien odnosić się także do budynków innych niż mieszkalne, w tym np. mieszkalno – usługowych. Niejasne ustalenia w zakresie zasad zagospodarowania terenów (dowolność w posługiwaniu się różnymi od siebie na gruncie prawa pojęciami) skutkują brakiem możliwości takiego odczytu ustaleń planu, aby możliwe było skuteczne i pozbawione wątpliwości natury interpretacyjnej wydanie pozwolenia na budowę. W odniesieniu do omawianych terenów, a w istocie do jednego terenu wydzielonego liniami rozgraniczającymi, oznaczonych symbolem „MNU”, w treści planu miejscowego zamienne przyjmuje się, niespójny opis tych terenów, albowiem w § 3 pkt 2 oraz § 21 pkt 2 zaskarżonej uchwały mowa jest o terenach „zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z usługami” (podobnie jak w legendzie do rysunku planu), natomiast w § 8 przedmiotowej uchwały opisano je jako tereny „projektowanej zabudowy mieszkaniowo – usługowej”. Ponadto brak związku pomiędzy zawartymi w zapisach § 7 pkt 1, § 8 pkt 1, § 9 pkt 1 oraz § 10 pkt 1 zaskarżonej uchwały (odnoszących się do lokalizacji zabudowy na określonych terenach) odesłaniami nakazującymi „uwzględnienie ograniczeń zapisanych § 20 tej uchwały, w którym stwierdza się, iż nie podejmuje się ustaleń w zakresie sposobów i terminów tymczasowego zagospodarowania, urzędnienia i użytkowania terenów. Zaskarżona uchwała w istotny sposób narusza zatem przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skargę na uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wniósł Wojewoda. Skarga Wojewody wniesiona została w trybie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r., poz.1515 ze zm.). Przewidziane powołanym wyżej przepisem prawo organu nadzoru do wniesienia skargi do sądu administracyjnego przysługuje wówczas, gdy organ ten przed upływem 30 dni od daty doręczenia mu uchwały organu gminy nie skorzystał ze środka nadzoru określonego w art. 91 ustawy, tj. nie stwierdził nieważności tej uchwały we własnym zakresie. Po upływie tego terminu organ nadzoru, chcąc spowodować wyeliminowanie z obrotu prawnego wadliwej, w jego ocenie, uchwały musi ją zaskarżyć do sądu administracyjnego.

Zgodnie z przepisem art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, uchwała organu gminy jest nieważna, gdy jest sprzeczna z prawem. Ustawa o samorządzie gminnym wyróżnia dwie kategorie wad uchwał organów gminy: istotne naruszenie prawa oraz nieistotne naruszenie prawa. W art. 91 ust. 4 stanowi, że w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa. Nie wylicza rodzaju wad uchwał, które należą do istotnego naruszenia prawa. W art. 91 ust. 5 wskazuje jednak, że należy odpowiednio stosować przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z utrwalonym już w tym względzie orzecnictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego przy ustalaniu zakresu pojęcia "istotnego naruszenia prawa" należałoby oprzeć się na rozwiązaniach przyjętych w Kodeksie postępowania administracyjnego. W orzecnictwie tym przyjęto, że "istotne naruszenie prawa", powodujące nieważność uchwały organu gminy, czy też rozstrzygnięcia nadzorcze nie pokrywa się z przesłankami nieważności decyzji w rozumieniu art. 156 Kpa (por. wyrok NSA z dnia 18 września 1990 r., sygn. SA/Wr 849/90, OSNA 1990 r., nr 4, poz. 2 wyrok NSA z dnia 26 marca 1991 r., sygn. SA/Wr 81/91, Wspólnota 1991/26/14, wyrok NSA z dnia 16 listopada 2000 r. sygn. II SA/Wr 157/99, nie publ.).

Z poglądem tym należy się zgodzić, uwzględniając jednak, że w oparciu konstrukcję wad powodujących nieważność oraz wzruszalność decyzji administracyjnych można wskazać rodzaje naruszeń przepisów prawa, które trzeba zaliczyć do istotnych naruszeń prawa skutkujących nieważnością uchwały organu gminy, czy rozstrzygnięcia nadzorczego. Do nich należy zaliczyć: naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania tych aktów, podstawy prawnej ich podejmowania, przepisów prawa ustrojowego, przepisów regulujących procedurę podejmowania tych aktów. Odwołać się tu należy do stanowiska prezentowanego przez Barbarę Adamiak w artykule "Wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawach z zakresu samorządu terytorialnego" /publ. w Samorządzie Terytorialnym 1997/4/23/. Podobne stanowisko zajmuje Z. Kmieciak w publikacji "Ustawowe założenia systemu nadzoru nad działalnością komunalną", zamieszczonej w Samorządzie Terytorialnym 1994/6/13, wyrażając pogląd, że "orzeczenie o nieważności uchwały /organu gminy/ zapada w razie ustalenia, że jest ona dotknięta wadą kwalifikowaną, polegającą na tego rodzaju sprzeczności uchwały z prawem, która jest "czymś więcej" niż tylko nieistotnym naruszeniem prawa (tak również w wyroku WSA we Wrocławiu z dnia sygn. akt II SA/Wr 937/11, opubl. <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Wojewoda nie korzystając uprzednio z rozstrzygnięcia nadzorczego ustanowionego w art. 91 ust. 1 przywołanej ustawy, zakwestionował w trybie art. 94 ust 2 tej ustawy w drodze skargi do sądu administracyjnego zgodność z prawem uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W tym miejscu wskazać należy, iż przy ocenie uchwał w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Sąd zobligowany jest do kontroli zaskarżonej uchwały w kontekście przesłanek wymienionych w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustawy z dnia 27 marca 2003 o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U z 2015 r., poz. 199 ze zm.). Stosownie bowiem do treści tego przepisu istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Pod pojęciem procedury planistycznej należy rozumieć kolejno podejmowane czynności planistyczne określone przepisami ustawy, gwarantujące możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (składanie uwag i wniosków) i kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień. Pojęcie zaś zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wiąże się z merytorycznymi wartościami i wymogami kształtowania polityki przestrzennej.

Przed przystąpieniem do oceny czy zachowana została procedura planistyczna wskazać należy, iż niniejsza uchwała nie była jeszcze przedmiotem kontroli sądownoadministracyjnej, co uzasadnia jej kontrolę w całości.

W sprawie będącej przedmiotem rozpoznania Sąd stwierdził, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia procedury określonej w art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Przede wszystkim zwrócić należy, uwagę, iż burmistrz po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego ogłosił w prasie miejscowej oraz przez obwieszczenie, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, o podjęciu uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu oraz zawiadomił na piśmie, o podjęciu uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu instytucje i organy właściwe do uzgadniania i opiniowania planu. W toku procesowania uzyskano również odpowiednie opinie i uzgodnienia jak również sporządzono prognozę skutków finansowych. Stosownie do art. 17 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uzgodniony projekt został wyłożony do publicznego wglądu. Do projektu planu nie wniesiono żadnych uwag.

W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd nie dopatrył się również sprzeczności postanowień planu z postanowieniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego.

Przechodząc do oceny zarzutów podniesionych skardze odnoszących się naruszenia zasad sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w pierwszej kolejności wskazać należy, że zasady sporządzania planu miejscowego to treść merytoryczna planu miejscowego, którą kształtuje przede wszystkim treść studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, stanowiska zawarte przez organy uzgadniające i opiniujące oraz wyważanie interesu publicznego w przypadkach konfrontacji z interesami prywatnymi.

Wnosząc niniejszą skargę Wojewoda zarzucił Radzie Miejskiej Gminy m.in. naruszenie § 12 ust.2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2012r. w sprawie warunków technicznych jakim

powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002r., Nr 75, poz.690 ze zm.) poprzez ustalenie lokalizacji obiektów budowlanych w odległości nie mniejszej niż 1,5 m od granicy sąsiedniej działki. Stosownie do § 12 ust.1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2012r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, jeżeli z przepisów § 13, 60 i 271-273 lub przepisów odrębnych określających dopuszczalne odległości niektórych budowli od budynków nie wynikają inne wymagania, budynek na działce budowlanej należy sytuować w odległości od granicy z sąsiednią działką budowlaną nie mniejszej niż :4m – w przypadku budynku zwróconego ścianą z otworami okiennymi lub drzwiowymi w stronę tej granicy; 3m – w przypadku budynku zwróconego ścianą bez otworów okiennych lub drzwiowych w stronę tej granicy. Dopuszcza się usytuowanie budynku w odległości 1,5m od granicy lub bezpośrednio przy tej granicy, jeżeli wynika to z ustaleń plan miejscowego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (§ 12 ust.2 rozporządzenia). Dopuszczalne jest dodatkowo sytuowanie budynków w odległościach mniejszych niż 4m lub 3m od granicy sąsiedniej działki budowlanej w szczególnych przypadkach w zabudowie jednorodzinnej (§ 12 ust.3 ww. rozporządzenia). Przedmiotowym planem, w § 7 pkt 12, § 8 pkt 13 oraz § 10 pkt 12 ustalono lokalizację budynków gospodarczych gospodarczo-garażowych lub garażowych w odległości nie mniejszej niż 1,5m od granicy sąsiedniej działki. W ocenie Sądu plan ten daje zatem możliwość lokalizowania budynków gospodarczych 1,5 m od granicy lub większej. Lokalizacja budynku gospodarczego w odległości większej niż 1,5 m powinna się odbywać na podstawie przepisów zawartych w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury. Miejscowy plan zatem w tym zakresie nie pozostaje w sprzeczności z aktami prawa wyższego rzędu.

Nadto skarżący zarzucił naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez nieokreślenie w planie miejscowym granic i sposobów zagospodarowania terenów podlegających ochronie w obrębie Głównego Zbiornika Wód Podziemnych nr 143. W ocenie Sądu zarzut ten jest niezasadny.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 7 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, na podstawie odrębnych przepisów, terenów górniczych, a także obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, obszarów osuwania się mas ziemnych, krajobrazów priorytetowych określonych w audycie krajobrazowym oraz w planach zagospodarowania przestrzennego województwa. Jak słusznie wskazał organ, wody podziemne Głównych Zbiorników Wód Podziemnych podlegają ochronie prawnej na tych samych zasadach, co wszystkie wody podziemne, a ponadto mogą być objęte dodatkową ochroną obszarową poprzez ustanowienie obszarów ochronnych. Dla tego terenu nie ustanowiono obszarów ochronnych. Projekt został pozytywnie zaopiniowany przez Marszałka Województwa Wielkopolskiego pod warunkiem zastosowania właściwych rozwiązań technicznych gwarantujących eliminację możliwości zanieczyszczenia środowiska gruntowo – wodnego, a za jego pośrednictwem użytkowej warstwy wodonośnej. Plan przewiduje wyżej wymagane rozwiązania w § 19 ust.2 pkt 5 „odprowadzanie ścieków bytowych do kanalizacji sanitarnej, przy czym do czasu realizacji sieci kanalizacyjnej dopuszcza się odprowadzanie ścieków do szczelnych zbiorników bezodpływowych”. Nadto jak słusznie podkreślił organ, prace nad planem stanowiącym przedmiot skargi wykonywane były na podstawie uchwały nr XXI/169/2012 z dnia 20 grudnia 2012r. o przystąpieniu do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla zabudowy mieszkaniowej w rejonie ulicy Wiosny Ludów i Dworcowej w Nekli. Art.15 ust.2 pkt 7 u.p.z.p. został wprowadzony do ww aktu prawnego ustawą z dnia 24 kwietnia 2014r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu (Dz.U. z 2015, poz.774), która weszła w życie w dniu 11 września 2015r. Ustawa ta w art.12 ust.3 stanowi, iż „do projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w stosunku, do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu, nieuchwalonych przez radę gminy do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe”. Zatem w świetle brzmienia art.12 ust.3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2014r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu – nie ma on zastosowania do przedmiotowej uchwały.

Za zasadny natomiast należy uznać zarzut naruszenia art.14 ust.8 u.p.z.p. w zw. z § 6 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. nr 100, poz.908) poprzez zawarcie § 3 pkt 3, § 21 pkt 2 i § 8 zapisów niezrozumiałych, niejasnych i nieprecyzyjnych. Niejasne bowiem ustalenia w zakresie zasad zagospodarowania terenów (dowolność w posługiwaniu się różnymi od siebie na gruncie prawa pojęciami skutkują brakiem możliwości takiego odczytu ustaleń planu, aby możliwe było skuteczne i pozbawione wątpliwości natury interpretacyjnej wydanie pozwolenia na budowę.

Sąd podziela także zarzut Wojewody dotyczący naruszenia art.15 ust.1 u.p.z.p. poprzez brak zawarcia w uzasadnieniu do przedmiotowego planu treści i informacji, o których mowa w tym przepisie. Ustawą z dnia 9 października 2015r. o rewitalizacji (Dz.U. z 2015r., poz.1777) dokonano z dniem 18 listopada 2015r. zmian m.in. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zmiana wprowadzona w art.15 ust.1 u.p.z.p. polega na uszczegółowieniu zakresu uzasadnienia załączanego do uchwały w sprawie planu miejscowego, na podstawie § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. z 2002r. Nr 100, poz.908). Zdaniem organu nadzoru nieuregulowanie przez prawodawcę kwestii przejściowych, pozwalających na stosowanie dotychczasowych przepisów do postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie zmian ustawowych, oznacza zastosowanie zasady działania nowego prawa wprost. W myśl art.15 ust.1 u.p.z.p. w zmienionym od dnia 18 listopada 2015r. brzmieniu, burmistrz sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem, wraz z uzasadnieniem. W uzasadnieniu przedstawia się w szczególności :

- 1) sposób realizacji wymogów wynikających z art.1 ust.2-4 u.p.z.p.,
- 2) zgodność z wynikami analizy, o której mowa w art.32 ust.1 wraz z datą uchwały rady gminy, o której mowa w art. 32 ust.2 u.p.z.p.,
- 3) wpływ na finanse publiczne, w tym budżet gminy.

Dołączone do przedmiotowego planu miejscowego uzasadnienie nie zawiera jednak treści i informacji, o których mowa w art.15 ust.1 u.p.z.p. Nie może natomiast stanowić usprawiedliwienia dla braku zastosowania art.15 ust.1 fakt, iż o jego obowiązywaniu Rada Miejska dowiedziała się z pisma Wojewody z dnia 24.11.2015r., a przekazała projekt uchwały na sesję Rady w dniu 16.11.2015r. Zaskarżona uchwała pochodzi z daty 2 grudnia 2015r. zatem Rada winna była zastosować przepisy obowiązujące w dacie jej podejmowania. Brak ich zastosowania stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu.

Z dniem 18 listopada 2015r. na mocy art.41 pkt 5 ustawy z dnia 9 października 2015r. o rewitalizacji (Dz.U. z 2015r., poz.1777) przepis art.28 ust.1 u.p.z.p. obowiązuje w nowym brzmieniu, zgodnie z którym nieważność uchwały rady gminy powoduje istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania oraz naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Wobec braku przepisów intertemporalnych w zakresie tej zmiany, kontroli zaskarżonej uchwały Sąd dokonał na podstawie art.28 ust.1 u.p.z.p. w brzmieniu aktualnie obowiązującym. Tak więc dla stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały wymagane jest poza istotnym naruszeniem trybu również istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 147 § 1 Ppsa orzekł jak w sentencji. Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały, ponieważ w zaskarżonym planie w sposób istotny naruszono zasady sporządzania planu miejscowego. Na podstawie art. 200 Ppsa w zw. z § 14 ust.1 pkt 1 lit.c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015, 1800).orzeczono o kosztach postępowania sądowego.

Przewodniczący Sędzia WSA

(-) Maciej Busz

Sędzia NSA

(-) Grażyna Radzicka

Sędzia WSA

(-) Izabela Bąk-Marciniak